

PHẦN II

Chọn cho mình bộ đồ ưng ý, Tử Đăng nhảy chân sáo ra khỏi phòng. Cô đến gõ cửa phòng bên cạnh:

Cộc... cộc... cộc...

Cánh cửa phòng bật mở, Tử Đăng cười tươi:

– Good morning, papa!

Ông Kendvin ngắm cô con gái nuôi:

– Ô, Tử Đăng! Con xinh quá!

– Thật không ba?

Tử Đăng bước vào phòng:

– Buổi tối, ba ngủ có ngon không?

– Con đoán thử xem.

Tử Đăng nghiêng đầu:

– Hình như ba chưa quen với khí hậu Việt Nam?

– Đành chịu thôi con, sống đâu quen đó mà. Thế còn con? Về lại quê hương gặp lại những người bạn thân quen, ba thấy con khác hơn những ngày tháng học ở Mỹ.

– Thông cảm cho những người con xa xứ mà ba. Thú thật, bây giờ gặp lại họ, con như thấy mình sống lại những tháng năm tuổi thơ. Ba ơi!

Tử Đăng ôm cổ ông Kendvin:

– Ba có buồn con không?

– Tại sao lại phải buồn con, hả con gái?

– Vì con loanh quanh với bè bạn bỏ ba một mình.

Ông Kendvin âu yếm vuốt tóc Tử Đăng:

– Tuy ba không hiểu ngôn ngữ Việt Nam cho lắm, nhưng ba cảm nhận được người Việt Nam sông có nghĩa tình thủy chung. Con có được hai người bạn thân rất tốt, Tử Đăng ạ. Nhất là con bé An Tâm, người ta hiền lành mà cứ bị con ăn hiếp luôn.

– Trời! Ba nói An Tâm hiền là ba lầm rồi đó. Khoảng mười năm trước, An Tâm hiền thì con dám tin. Còn bây giờ phải nói ngược lại: con bị An Tâm ăn hiếp thì có.

– Thế còn anh chàng Nhất Trung thì sao? Nếu ba đoán không lầm thì cậu ta đang để ý con gái của ba.

Tử Đăng la lên:

– Ôi! Ba nói gì kỳ vậy? Con chỉ xem Nhất Trung như anh của con thôi. Ba nói thế, anh ấy nghe được sẽ cười con chết.

– Tại con không để ý đó thôi. Ánh mắt Nhất Trung nhìn con tha thiết và nồng nàn.

– Ba...

– Con gái à! Ba nói lên điều này không phải vô căn cứ đâu. Có lẽ Nhất Trung đã yêu con từ lâu lắm. Anh ta âm thầm giữ tình yêu ấy cho đến bây giờ. Ngày hôm nay, khi con đi học trở về, biết con chưa có người yêu, Nhất Trung không bỏ qua cơ hội đâu.

Ông Kendvin ôm vai Tử Đăng:

– Ba nói lên điều này không phải làm con suy nghĩ. Đừng bận lòng, cái gì đến sẽ đến thôi.

– Nhưng... ba ơi! Không biết thì thôi, nếu biết điều ba nói là sự thật, thì con không thể để cho anh Trung thêm hy vọng. Vì anh ấy chỉ có thể là một người anh trai của con thôi, ba ạ.

– Tử Đăng! Lúc nào ba cũng muốn con vui và sống trong hạnh phúc. Cuộc đời con nhiều bất hạnh, ba muốn mình được bù đắp cho con.

– Ba ơi! Ba cho con tình thương như thế đã quá đủ rồi. Năm năm học ở Mỹ, nếu không có ba, con không biết mình có được ngày hôm nay không? Con muốn được phụng dưỡng ba lúc tuổi già. Nhưng con...

Ông Kendvin cất ngang:

– Nhưng con không thể sống ở Mỹ với ba chứ gì? Ba hiểu mà. Có được một đứa con nuôi như con, ba rất hãnh diện và hạnh phúc.

– Ba!

– Con là công dân của Việt Nam, con không thuộc về nước Mỹ. Đừng áy náy!

– Để ba trở về Mỹ một mình, ba có buồn không?

– Nếu buồn thì ba đâu đưa con về đây.

– Con hứa với ba, nếu có dịp, con sẽ sang Mỹ thăm ba.

– Có mới nói nghe.

Tử Đăng giơ ngón tay út mình lên:

– Ba ngoéo tay với con nha!

– Trò chơi của người Việt Nam ấy hả?

Ông Kendvin cười, nhưng ông cũng giơ ngón tay lên ngoéo với Tử Đăng:

– Nhất trí như vậy đi!

Hai cha con cùng cười. Tử Đăng vô tình nhìn thấy tờ lịch trên tường :

– Nhanh thật! Mới đây mà mười ngày rồi. Hay là ba ơi ! Ba ở chơi với con thêm tháng nữa nha.

– Mắc công con không được tự do.

– Ba nói gì vậy?

– Không phải sao? Ba vương bận làm con không rong chơi với bạn bè được, cũng không xin được việc làm.

– Bạn bè còn nhiều thời gian mà. Còn công việc, con không phủ nhận là con đang rất muốn được làm việc, vì năm năm du học chỉ chờ có ngày hôm nay. Nhưng trong thời gian này, con sẽ tìm hiểu và để ý đến nhiều công ty. Xem công việc nào thích hợp với ngành học của con thì con sẽ vào công ty đó. Ba có thể yên tâm, con còn nhiều thời gian để chơi với ba.

Tử Đăng nũng nịu:

– Ngày mai, chúng ta dọn đến căn biệt thự mới ở rồi. Chẳng lẽ ba nỡ để con một mình cô đơn trong căn nhà ấy sao?

Nhìn khuôn mặt Tử Đăng, ông Kendvin không nỡ từ chối, dù ở Mỹ công việc của ông cũng bận bịu.

– Thôi được rồi, ba sẽ ở lại với con thêm một tháng nữa. Cộng thêm hai mươi ngày còn lại là năm mươi ngày. Con chịu chưa?

Tử Đăng nhảy lên:

– Hoan hô ba!

Nhìn nụ cười trên môi con gái, ông Kendvin thấy mình hạnh phúc vô cùng.

Dù sao cũng phải cảm ơn thượng đế đã để ông và Tử Đăng gặp nhau.

Hai con người ở hai tổ quốc xa xôi đều có chung một tâm trạng cô đơn.

Tử Đăng là một cô nhi, nhưng cô có cả nghị lực và cả một ý chí tuyệt vời. Tất cả những gì cô chọn không chỉ có ích cho riêng cô.

Lần gặp Tử Đăng đầu tiên ở trường đại học, ông biết mình cần phải làm gì cho cô.

Tử Đăng là một cô gái bé nhỏ, cô cảm tình thương và sự sẻ chia. Tuy ông và cô không cùng chung ngôn ngữ, nhưng thật sự hiểu nhau như tình thân.

Cuộc đời ông không vợ không con, nên ông xem Tử Đăng như con ruột của mình. Ông thật sự vui vẻ trong năm năm có Tử Đăng, cô là nguồn hạnh phúc cuối đời của ông.

Đột nhiên thấy ông Kendvin im lặng, mắt nhìn về một hướng, Tử Đăng nghiêng đầu lí lắc:

- Ba đang nghĩ gì vậy? Nhớ về ai phải không?
- Nhớ về con đó.
- Về con?

Tử Đăng chỉ vào mình:

- Con đang ở trước mặt ba mà.
- Thì ba có nói gì đâu. Ba chỉ nhớ lại khoảng thời gian ba gặp con và con sống với ba ở Mỹ.
- Con đã đem lại cho ba nhiều phiền phức?
- Không phải, ba rất hạnh phúc khi có con đấy.
- Thật hả ba?
- Ừm. Cám ơn thượng đế, ngài đã ban con cho ba.
- Vậy con cũng cám ơn thượng đế, vì ngài đã ban ba cho con.

Tử Đăng ngả đầu lên vai ông Kendvin:

- Cám ơn tất cả những gì ba đã làm cho con, mang đến cho con niềm hạnh phúc.

Ông Kendvin véo mũi Tử Đăng:

- Lại nói ơn nghĩa nữa rồi. Ba không thích đâu.
- Vậy thì con không nói. Papa! Chúng ta đi ăn sáng đi.
- Trời! Con nhớ rồi sao?
- Ba...

Tử Đăng bẽn lễn:

- Xin lỗi, mãi nói chuyện nên con quên mất. Ba ơi! Bây giờ chúng ta đi nha. Con đưa ba đi ăn món đặc sản của Huế.

Ông Kendvin khoác áo vào:

- Con gọi điện cho bạn con cùng đi.
- Con có nói rồi, nhưng họ bảo sáng nay họ bận việc. Với lại giờ này, Nhất Trung và An Tâm đang ở công ty, họ không còn thời gian.

- Người ta có việc, còn cha con mình giờ này mới ăn sáng.
- Thôi mà ba.

Tử Đăng níu tay ông Kendvin:

– Sau khi ăn sáng, con đưa ba đến thăm ngôi nhà tình thương ở Gò Vấp, nơi mà con gái ba có nhiều kỷ niệm tuổi thơ. Kể đó, chúng ta đến tham quan căn nhà của chúng ta chuẩn bị ở. Ba thấy sao?

- Theo ý con đi.
- Ba không miễn cưỡng chứ?
- Con gái à! Sao con lại nói vậy ?
- Con...

– Ba sang Việt Nam tất cả là vì con, thì những gì liên quan đến con, ba cũng muốn biết.

– Ba...

Ông nháy mắt:

- Đi được chưa, con gái?
- Dạ.

Tử Đăng nhí nhảnh theo ông Kendvin xuống lầu. Họ rời khách sạn khi mặt trời bắt đầu lên cao.

Chiếc tắc xi dừng lại trước cổng nhà tình thương. Tử Đăng bước xuống, lòng đầy bồi hồi khôn tả. Năm năm rồi, cô đã rời xa nơi này. Cổng nhà tình thương không có gì thay đổi ngoài màu sơn mới. Tử Đăng đưa tay đẩy nhẹ cánh cổng sắt màu xanh. Bên trong vắng lặng. Có lẽ các em đang trong giờ học giờ làm việc cũng nên.

Bâng khuâng, Tử Đăng ngồi xuống bên khóm hoa loa kèn màu vàng – cái màu nổi bật hơn trong tất cả các màu hoa.

Nâng nhẹ cánh hoa trong tay, Tử Đăng nghiêng đầu thì thầm khi nhận ra khóm hoa này cô đã trồng lúc cô sang Mỹ du học.

– Ta trở về đây rồi, mi có mừng ta không? Trông mi tươi tốt và sinh sôi nhiều đấy chứ. Ai đã bỏ công chăm sóc mi vậy?

Tử Đăng chống cằm:

– Người bỏ công chăm sóc mi chắc cũng là người yêu quý mi như ta vậy, phải không?

Một cái bóng in dài trên nền xi măng. Tử Đăng giật mình đứng dậy, vì cô nhớ ra cô đến đây không chỉ có một mình.

– Papa!

Cô chạy xung quanh:

– Đây là khung trời tuổi thơ của con đó. Ngôi nhà này và những người ở đây đã cho con cuộc sống.

– Con đang rất hạnh phúc khi đứng ở đây, phải không?

– Sao ba biết?

– Vì con là con ba.

Ông Kendvin phóng tầm mắt khắp nơi:

– Những người trong ngôi nhà này đâu hết rồi nhỉ?

– Chắc họ bận việc hết rồi.

Tử Đăng nắm tay ông Kendvin:

– Chúng ta tìm xơ Tâm chào hỏi đi ba.

Ông Kendvin ghì người lại, nói:

– Ba nghĩ... không khí ở đây có cái gì đó không ổn. Nó vắng lặng đến không có một chút hơi ấm. Con nhìn đi, từng khung cửa sổ ở đây đều trông vắng lạnh lẽo.

Tử Đăng nhíu mày. Ba nói phải rồi! Nếu các em đang học, ít ra cũng nghe tiếng chữ? Còn các xơ nữa... không thấy bóng dáng một ai.

Cô buông tay ba nuôi, chạy bay đến bên cửa sổ căn phòng gần đó. Bàn ghế trống không, chẳng thấy dấu tích của một buổi học nào cả. Sao lạ vậy?

Tử Đăng còn chưa tìm được câu trả lời thì điện thoại cầm tay có tín hiệu. Cô mở máy nhìn vào màn hình:

– Là An Tâm !

Tử Đăng áp máy vào tai:

– Alô.

– Tử Đăng! Mi đang làm gì vậy?

– Không làm gì hết. Ủa! Mi nói hôm nay rất bận, không thể gọi cho ta mà.

– Nhưng khác rồi. Mi đến nhà tình thương ngay đi.

– Mi đang ở đây à?

Không trả lời bạn, An Tâm gấp gáp:

– Nhanh nghe Tử Đăng! Chậm trễ sẽ không kịp nữa đâu.

– An Tâm! Chuyện gì vậy?

Nhưng An Tâm đã tắt máy, Tử Đăng nhìn điện thoại rồi nhìn vào khoảng không trước mặt ngơ ngác. Xong, cô vụt chạy đi.

Ông Kendvin với theo:

– Tử Đăng! Đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng Tử Đăng nào nghe thấy, cô chạy qua bao nhiêu dãy phòng cô cũng không biết. Khi dừng lại trước một căn phòng đầy áp người, Tử Đăng mới bật lên tiếng:

– Xơ ơi!

Không khí yên lặng đến nghẹn thở. Mọi người đang đứng, vội nép qua.

Tử Đăng lững thững bước vào trong với khuôn mặt mất hồn. Đã có chuyện thật rồi.

Trên chiếc giường có một người nằm đấy hơi thở yếu ớt. Tử Đăng lao đến.

– Xơ ơi!

Cô gục đầu xuống bên giường, nước mắt chực rơi. An Tâm đứng gần đó vội nói:

– Xơ đang trông chờ mi đó.

Tử Đăng nắm lấy cánh tay gầy guộc của người đàn bà mà mọi người đang gọi là xơ Tâm.

– Xơ ơi! Con đã trở về đây rồi. Tử Đăng của xơ đã trở về đây rồi.

Xơ Tâm nhìn Tử Đăng bằng đôi mắt lơ mơ:

– Tử Đăng! Đúng là con rồi.

Tử Đăng áp tay sờ vào má mình:

– Vâng. Năm năm nơi xứ người, con nhớ xơ lắm. Xơ ơi! Con đã tốt nghiệp rồi, con đã lấy được cái bằng đại học rồi.

Vị xơ già mấp máy môi:

– Tốt, tốt lắm! Con đã không phụ tấm lòng và sự mong mỏi của bao người. Xơ yên tâm lắm. Như vậy xơ ra đi cũng đã mãn nguyện.

– Không xơ ơi... xơ đừng nói thế. Năm năm rồi, con không được làm tròn nghĩa vụ của mình, bây giờ xơ phải để con chăm sóc cho xơ chứ.

Xơ Tâm mỉm miệng cười:

– Đòi người, ai tránh khỏi sinh lão bệnh tử. Tuổi già rồi, ai không chết. Ngày cuối đời của của xơ mà xơ được nhìn thấy con thành người, có một tương lai tốt đẹp, xơ không có sự đòi hỏi nào hơn. Tử Đăng! Nghe xơ nói nè.

– Dạ.

– Không cha, không mẹ, không cội nguồn, đó cũng là số phận của mỗi con người... Con đừng lấy đó làm mặc cảm. Hãy sống thật tốt, con nhé!

– Con xin nghe lời xơ dạy.

An Tâm cũng quỳ xuống:

– Xơ ơi! Xơ có thể an tâm. Chúng con sẽ cố gắng để không phụ lòng của xơ và tất cả mọi người.

– Tốt lắm!

Sự tinh anh của ngày nào không còn nữa. Xơ Tâm giờ đây giống như một ngọn nến sắp tắt. Chỉ cần một cơn gió mạnh thổi qua cũng có thể...

Còn những người đang sống trong ngôi nhà tình thương này không giấu được giọt nước mắt đau thương, khi biết mình sắp tiễn đưa một linh hồn về với cõi hư vô.

Xơ Tâm là cha là mẹ, là tình yêu là cuộc sống của hàng trăm con người trong mái nhà này. Thế mà... Con người, ai không có một lần chết. Nhưng với xơ Tâm, không ai không thể lưu luyến, bùi ngùi.

Người đàn ông này giờ im lặng trong đám đông đang khóc thương xơ Tâm, lên tiếng hỏi người bên cạnh mình:

– Hai cô gái đó là ai? Đã biết xơ đang mệt, tại sao làm phiền xơ lâu như thế?

– Ông không biết à? Họ là hai cô gái từng sống trong mái nhà tình thương này, và cũng được xơ Tâm xem như con ruột của mình.

– Sao tôi không từng thấy họ nhỉ?

– Cô gái quỳ bên trái của xơ tên là An Tâm. Đã tốt nghiệp đại học và đã đi làm. Cô không còn sống ở đây nữa nhưng cũng thường về đây thăm xơ và chúng tôi. Còn cô gái quỳ bên phải của xơ tên là Tử Đăng. Cô ấy vừa du học ở Mỹ về. Xơ Tâm còn kéo dài được cuộc sống cho đến ngày hôm nay là trông chờ Tử Đăng đó.

– Thế à?

– Tử Đăng đã làm cho xơ mãn nguyện.

Người đàn ông hướng tầm nhìn về phía Tử Đăng. Anh muốn biết mặt cô gái này như thế nào mà xơ Tâm đặt trọn niềm tin như thế. Có thể cô ta có một bản lĩnh gì đó. Mà thường những cô gái như thế, anh thấy thú vị vô cùng.

– Xơ, xơ ơi! Đừng bỏ chúng con.

Tiếng thét của Tử Đăng làm cho người đàn ông giật mình. Anh ta lách khỏi đám đông đang khóc.

– Xơ Tâm ra đi không có gì hối tiếc.

Anh nhìn hai cô gái đang gục bên xác của xơ:

– Đừng quá thương tâm mà xơ không được thanh thản.

Anh ta nói với những người có mặt:

– Mọi người hãy cố gắng nén đau thương để còn tỉnh tâm hoàn thành tâm nguyện của xơ nữa. Bây giờ tôi sẽ đi thu xếp mọi chuyện.

Người đàn ông vừa quay lưng đi thì mọi người cũng tản ra. Đúng là nước mắt không giải quyết được gì.

An Tâm quệt nước mắt ngẩng lên, cô không quên hỏi cô bạn đứng gần đó:

– Ngọc Hương à! Người đàn ông lúc này là ai mà có vẻ uy quyền quá vậy?

– Chị không biết thật sao?

An Tâm lắc đầu:

– Không quen, không biết và cũng chưa từng nhìn thấy.

– Ông ấy tên là Bình Nguyên, người bảo trợ cho nhà tình thương của chúng ta trong năm năm qua. Đứa bé tên là Xuân Phúc mà chị đưa về đã được ông ấy nhận làm cha đỡ đầu.

– Thế ư? Vậy thì tốt quá!

An Tâm ra dấu cho Ngọc Hương là cô chỉ muốn biết thế thôi, rồi cô quay lại chỗ Tử Đăng. Nhưng Tử Đăng không còn ở đó nữa. Nhỏ ấy mới đây mà?

Trong lúc An Tâm đang tìm kiếm thì Tử Đăng một mình lang thang ra khuôn viên.

Đầu óc trống không, trước mặt cô khoảng không gian có một màu u ám. Tại sao lại như thế? Câu trả lời này ai trả lời cho cô đây?

Năm năm. Năm năm xa quê hương, ngày trở về niềm vui chưa trọn vẹn thì nỗi buồn lại đưa tới.

Xơ Tâm- người thân yêu nhất của Tử Đăng ra đi, để lại trong lòng cô nhiều nỗi mất mát đau thương.

Xơ chưa kịp nhìn thấy cô thành tài sau năm năm cố gắng. Vậy mà xơ đã vội vã ra đi.

– Xơ ơi...

Tử Đăng quỳ xuống bên hành hoa lan trắng, nước mắt chảy theo từng tiếng nấc nghẹn ngào.

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô, cảm thông và chia sẻ:

– Tử Đăng !

– Ba nuôi!

Tử Đăng gục vào lòng ông Kendvin thôn thức:

– Ba ơi! Có phải con có lỗi với xơ nhiều lắm không? Người giống như một người mẹ, dạy dỗ con nên người. Vì tương lai mà con phải chia tay người trong nhiều thương nhớ. Và giờ đây con, lại đau đớn tiễn người trong khi con chưa đền đáp được công ơn to lớn đó.

– Tử Đăng! Làm người là phải chấp nhận tạo hóa. Con đừng quá đau buồn! Ba nghĩ xơ Tâm ra đi nhưng trong lòng rất vui và thanh thản, vì đã nhìn thấy con trở về khôn lớn và trưởng thành.

– Nếu hôm nay con không đến đây kịp thì con sẽ ân hận suốt đời.

– Con gái à! Cứng rắn lên. Con không chỉ vì con, vì cái người đã mất, mà còn vì các em trong ngôi nhà này nữa.

– Ba...

– Ba sẽ ở bên con và giúp đỡ cho con. Con phải sống cho xứng đáng trong cuộc đời làm người của mình.

Tử Đăng xúc động:

– Ba ơi! Con cảm ơn ba.

– Đừng như thế, con gái của ba.

Tử Đăng dùng tay lau nước mắt. Khuôn mặt cô lem luốc trông rất buồn cười. Ông Kendvin gục gặc:

– Phải vậy chứ. Du Tử Đăng của ba, không được yếu đuối trong hoàn cảnh nào.

Tử Đăng nhìn ông:

– Bây giờ con phải làm gì đây ba?

– Phụ mọi người làm lễ cho xơ Tâm, để người trở về với thượng đế, bởi nơi đó là nơi ở của người.

Ông Kendvin dìu Tử Đăng đứng lên. Cô chợt thấu hiểu cái chết không đáng sợ, đáng sợ nhất là không trọn vẹn làm người.

Tử Đăng sẽ xứng đáng với sự mong mỏi của mọi người. Nhất là xơ Tâm, như người mẹ kính yêu bao năm.